

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/88/2021
Identifikačné číslo spisu: 6115209194
Dátum vydania rozhodnutia: 20.12.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6115209194.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu Bytové družstvo Hron, so sídlom Čsl. armády 8, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 00 634 280, zastúpeného Mgr. Štefanom Líšiakom, advokátom so sídlom Robotnícka 8, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: INTERTEC, s.r.o., so sídlom Hronská 6, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 00 692 972, zastúpenému Lion Law Partners, s.r.o., so sídlom Komenského 14A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, v konaní o vypratanie a vydanie nebytových priestorov, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 64Cb/200/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. júla 2019, č. k. 41Cob/32/2019-369 v znení opravného uznesenia zo dňa 8. októbra 2019, č. k. 41Cob/32/2019-390, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný má n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 16. októbra 2018, č. k. 64Cb/200/2015-324, I. výrokovou vetou zamietol návrh žalovaného na prerušenie tohto súdneho konania do zápisu záznamovej listiny Z5304/2017 na liste vlastníctva č. XXXX, II. výrokovou vetou žalobu zamietol a III. výrokovou vetou žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanému 1/, ktorým bola obchodná spoločnosť INTERTEC s. r. o. (v tom čase obchodné meno I N T E R T E C obchodná spoločnosť s ručením obmedzeným) so sídlom Hronská 6, 964 01 Banská Bystrica, IČO: 00 692 972 a žalovanému 2/, ktorým bola obchodná spoločnosť Neo Tec-BB, spol. s. r. o. so sídlom Hronská 6, 964 06 Šalková, IČO: 31 581 838, vydania rozkazu na plnenie, ktorým by súd žalovanému 1/ uložil povinnosť vypratať a vydať žalobcovi nebytové priestory o výmere XXXmX, nachádzajúcich

sa v T. T., na ulici M. X, v bytovom dome súp. č. XXX, postavený na par. č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, zapísaný na LV č. XXXX, k. ú. Banská Bystrica a uložil žalovanému 2/ povinnosť vypratať a vydať žalobcovi nebytové priestory o výmere cca XXXmX, nachádzajúce sa v T. T., na ul. M. X, v bytovom dome súp. č. XXX, postavený na par. č. XXXX/X, č. XXXX/X, č. XXXX/X, zapísaný na LV č. XXXX, k. ú. Banská Bystrica. Žalobca uviedol, že je spoločne s vlastníkami bytov a členmi družstva spoluvlastníkom nehnuteľností špecifikovaných vyššie, v ktorom sa nachádzajú nebytové priestory vzniknuté zo spoločných častí a zariadení domu súp. č. XXX. Žalobca je zapísaný v časti B LV č. XXXX: Vlastníci a iné oprávnené osoby pod por. č. 1, podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach XX/XXXXX. Žalobca je aj spoločenstvom vlastníkov bytov v bytovom dome súp. č. XXX a podľa Stanov vykonáva správu bytov a stará sa o optimálne využívanie nebytových priestorov v dome, uzatvára nájomné zmluvy a zabezpečuje ich plnenie. Žalobca tvrdil, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ neoprávnene, bez právneho dôvodu užívajú nebytové priestory, v ktorých majú zriadené svoje obchodné a servisné prevádzkarne, ktoré sú zapísané na výpisoch zo živnostenského registra Okresného úradu Banská Bystrica. Tiež tvrdil, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ k nebytovým priestorom nemajú žiadne užívacie právo. Žalobca v minulosti opakovane písomne, aj osobne vyzýval žalovaného 1/, aby nebytové priestory vypratal a právny zástupca žalobcu zaslal dňa 19. marca 2015 žalovanému 1/ aj žalovanému 2/ predžalobnú výzvu, v ktorej navrhol žalovaným, aby sa so žalobcom dohodli na legálnom užívaní nebytových priestorov v lehote do 15. apríla 2015, alebo aby v tej istej lehote priestory vypratali. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ na výzvy nereagovali a priestory naďalej neoprávnene užívajú bez toho, aby žalobcovi za užívanie týchto priestorov platili náhradu.

3. Okresný súd z údajov zapísaných v obchodnom registri Okresného súdu Banská Bystrica, odd. Sro, vložka č. 1079/S zistil, že žalovaný 2/ bol odo dňa 12. júna 2015 z obchodného registra vymazaný a právnym nástupcom v dôsledku zlúčenia sa stala obchodná spoločnosť žalovaného 1/. Súd konštatoval, že vzhľadom na to, že žalovaný 2/, ktorý bol právnickou osobou, po začatí konania zanikol, súd pokračoval v konaní s jeho právnym nástupcom, a to bez toho, aby o tejto skutočnosti vydával procesné rozhodnutie (§ 107 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30.06.2015 v spojení s § 470 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok /ďalej len „CSP“), a keďže právnym nástupcom žalovaného 2/ sa stal žalovaný 1/, súd pokračoval v konaní len so žalovaným 1/, a preto ďalej v texte rozhodnutia, ako aj v označení strán sporu v záhlaví tohto rozhodnutia používal len označenie „žalovaný“.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a konštatoval, že zákon poskytuje vlastníkom súdnu ochranu vlastníckeho práva proti tomu, kto neoprávnene zasahuje do ich vlastníckeho práva, a najmä umožňuje domáhať sa vydania veci od toho, kto ju neprávom zadržuje. Konštatoval, že základnou podmienkou úspechu vlastníckej žaloby je preukázanie vlastníckeho práva (aktívna legitimácia), pričom v prípade spoluvlastníctva veci, je na podanie žaloby na vydanie veci samostatne aktívne legitimovaný ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov. Súd ohľadne aktívnej vecnej legitimácie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. júna 2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009 a konštatoval, že žalobca svoju aktívnu legitimáciu v konaní odvodil od skutočnosti, že na LV č. XXXX, k. ú. T. T., je zapísaný ako vlastník pod poradovým č. 1, podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach XX/XXXXX, a teda je spoluvlastníkom obytného domu súp. č. XXX v podiele XX/XXXXX a súčasne je žalobca aj spoločenstvom vlastníkov bytov v bytovom dome súpisné číslo XXX.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo sporné, že na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Banská Bystrica, katastrálny odbor, okres Banská Bystrica, obec Banská Bystrica, k. ú. Banská Bystrica, na ktorom je vedená Stavba: Obytný dom súp. č. XXX, je žalobca zapísaný ako vlastník bytu č. XXX, vchod: 2, prvé poschodie, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu XX/XXXXX, titul nadobudnutia Delimitačný protokol zo dňa 12. februára 1992 - 318/92 a rovnako nebolo sporné, že na LV č. XXXX sú zapísaní aj všetci jednotliví vlastníci bytov v obytnom dome.

6. Okresný súd v Banskej Bystrici s poukazom na § 70 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri

nehnutelností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam ako prejudiciálnu otázku riešil, či údaje katastra o vlastníckom, resp. spoluvlastníckom práve žalobcu sú hodnoverné, a teda či žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia domáhať sa vypratania a vydania nebytových priestorov.

7. Z dôkazov strán sporu okresný súd považoval za zistené, že Delimitačný protokol zo dňa 12. februára 1992, t.j. protokolu, ktorý je na LV č. XXXX uvedený pri žalobcovi ako titul nadobudnutia, bol spísaný v zmysle § 49 zákona č. 176/1990 Zb. o vyčlenení majetku, práv a povinností prevádzaných od Stavebného bytového družstva Banská Bystrica do Bytového družstva Hron, t.j. žalobcu a predmetom delimitácie podľa článku I. bod 1 bol aj blok XXX na ulici M. X až XX, ktorý pozostáva zo XX bytových jednotiek a všetkých obchodných priestorov, okrem obchodného priestoru MINOLTA, OTEX, NOVOSAD, na ktorých sa zúčastnené strany nedohodli a ich prípadná delimitácia bude riešená súdnou cestou. Súd ďalej považoval za zistené, že listom zo dňa 13. novembra 2017 Okresný úrad Banská Bystrica, katastrálny odbor, žalovanému na jeho žiadosť o stanovisko k zápisu nehnuteľností na LV oznámil, že predmetná stavba - Obytný dom súp. č. XXX, ul. M. X, X, X, XX, XX, XX, XX, XX, T. T. je v súčasnosti evidovaná na LV č. XXXX, k. ú. T. T.. Zápis stavby LV bol vykonaný číslom zmeny XXX/XX na základe Delimitačného protokolu zo dňa 12. februára 1992 v prospech Bytového družstva Hron. Bytový dom má XX bytov, ktoré sú vo vlastníctve fyzických osôb. Byt č. XXX zapísaný vo vlastníctve Bytového družstva Hron so sídlom v Banskej Bystrici je len fiktívny údaj a je priradený k vlastníkovi za účelom jeho evidovania na LV, nakoľko na LV v elektronickej podobe by sa tento vlastník bez priradeného údaje nezobrazil. Nebytové priestory a vlastníctvo k nebytovým priestorom nie sú zapísané na citovanom LV a sú predmetom súdneho sporu.

8. Listom zo dňa 17. januára 2018 Okresný úrad Banská Bystrica, katastrálny odbor, žalobcovi na jeho žiadosť o prešetrenie stanoviska k zápisu nehnuteľností na LV oznámil, že predmetná stavba - Obytný dom - súp. č. XXX, ul. M. X, X, X, XX, XX, XX, XX, XX, T. T. je v súčasnosti evidovaná na LV č. XXXX k. ú. T. T.. Zápis stavby LV bol vykonaný číslom zmeny XXX/XX na základe Delimitačného protokolu zo dňa 12. februára 1992 v prospech Bytového družstva Hron. Následne dochádzalo k prevodom družstevných bytov do vlastníctva členov bytových družstiev, ktorí boli nájomcami bytov a nebytových priestorov v dome s určením príslušných podielov na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu. Vlastníci družstevných bytov v dobe vo vlastníctve družstva sa tak stali v pomere k veľkosti ich bytov spoluvlastníkmi spoločných priestorov domu, v ktorom sa predmetné byty nachádzajú, okrem garáží. Spoluvlastnícky podiel sa odvíja od podlahovej plochy bytu a predstavuje pomer podlahovej plochy k bytu k ploche súčtu všetkých bytov v dome. V momente prevodu družstevného bytu do vlastníctva sa už nejedná o družstevný byt, ale o byt v osobnom vlastníctve. Bytový dom má XX bytov, ktoré sú vo vlastníctve fyzických osôb. Bytové družstvo Hron je v súčasnosti evidované na LV č. XXXX pod poradovým č. X ako spoluvlastník obytného domu v podiele XX/XXXXX. Veľkosť tohto podielu vznikla po odpočítaní všetkých spoluvlastníckych podielov, ktoré postupne nadobudli fyzické osoby v zmysle zmlúv o prevode bytu a nebytového priestoru. Z listín, na základe ktorých došlo k prevodom bytov, a ktoré sú súčasťou Zbierky listín katastra nehnuteľností, ani z veľkosti spoluvlastníckeho podielu, nie je možné definovať, o aký priestor v obytnom dome sa jedná. Zo zapísaných spoluvlastníckych podielov je zrejmé, že nevyjadrujú reálnu hodnotu veľkosti podlahovej plochy. Zápisy vlastníctva a príslušných spoluvlastníckych podielov jednotlivých vlastníkov na LV boli vykonané v súlade s listinami, t.j. zmluvami o prevode bytu a nebytového priestoru, v ktorých však chýba popis spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu. Nebytové priestory a vlastníctvo k nebytovým priestorom nie sú zapísané na citovanom LV a sú predmetom súdneho sporu.

9. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že bytom sa rozumie miestnosť alebo súbor miestností, ktoré sú rozhodnutím stavebného úradu trvale určené na bývanie a môžu na tento účel slúžiť ako samostatné bytové jednotky (§ 2 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom do 31.10.2018). Tak podľa Delimitačného protokolu zo dňa 12. februára 1992, ako aj podľa vyjadrenia Okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor zo dňa 13. novembra 2017 a zo dňa 17. januára 2018, obytný dom súp. č. XXX má XX bytov, pričom všetky tieto byty sú vo vlastníctve fyzických osôb. Súd uviedol, že žalobca v písomnom podaní zo dňa 8. februára 2018 uviedol, že v obytnom dome vždy užíval aj v súčasnosti užíva reálny priestor na prízemí tohto obytného domu a má v ňom zriadenú svoju kanceláriu. Na

pojednávani konanom dňa 16. októbra 2018 právny zástupca žalobcu na výslovnú otázku súdu uviedol, že tento priestor nie je byt, a ani nemôže byť bytom. Na základe tohto tvrdenia žalobcu súd už potom nevykonával dôkaz ohľadkou tohto priestoru a vychádzal z nesporného tvrdenia žalobcu, že ním užívaný priestor v Obytnom dome nie je bytom. Pretože žalobcom užívaný priestor v Obytnom dome nie je bytom, súd dospel k záveru, že v konaní bol preukázaný opak o zápise údajov katastra o vlastníckom práve žalobcu k bytu č. XXX, a teda bolo preukázané, že žalobca nie je v Obytnom dome súp. č. XXX vlastníkom reálne a skutočne existujúceho bytu. Súd ďalej zistil, že nebytové priestory nachádzajúce sa v Obytnom dome súp. č. XXX, ich vlastníctvo, resp. spoluvlastníctvo nie sú samostatne vedené a zapísané na žiadnom liste vlastníctva.

10. Okresný súd ďalej považoval v konaní za preukázané z Delimitačného protokolu zo dňa 12. februára 1992, že žalobca nadobudol vlastníctvo Obytného domu súp. č. XXX vyčlenením od Stavebného bytového družstva Banská Bystrica v súlade s § 49 zákona č. 176/1990 Zb. o bytovom, spotrebnom, výrobnom a inom družstve. Následne žalobca vlastníctvo k bytom v Obytnom dome previedol na členov, ktorí boli nájomcami, pričom išlo o prevody vlastníctva podľa zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách, ktorý zákon nadobudol účinnosť dňa 28. januára 1992, a podľa ktorého členovia bytových družstiev, ktorí sú nájomcami bytov a nebytových priestorov, môžu do 6-tich mesiacov odo dňa účinnosti tohto zákona vyzvať Bytové družstvo na uzavretie zmluvy, ktorou na nich družstvo bezplatne prevedie vlastníctvo k bytu a nebytového priestoru, pričom uplynutím tejto lehoty toto právo zaniká (§ 24 a nasl. zákona č. 42/1992 Zb.) a vlastníci družstevných bytov v domoch vo vlastníctve družstva sa stávajú v pomere k veľkosti ich bytov spoluvlastníkmi spoločných a nebytových priestorov domu, v ktorom sa predmetné byty nachádzajú, okrem garáží (§ 27 zákona č. 42/1992 Zb. v znení účinnom do 31.08.1993). Súd mal za to, že ak sa vlastníci družstevných bytov zo zákona stali aj spoluvlastníkmi nebytových priestorov domu, aj v danom prípade prevodom vlastníctva bytov sa vlastníci bytov stali aj spoluvlastníkmi nebytových priestorov v Obytnom dome súp. č. XXX. Prevodom všetkých XX bytov sa teda vlastníci bytov v Obytnom dome zo zákona stali aj spoluvlastníkmi všetkých nebytových priestorov v Obytnom dome, a preto súd poukázal aj na skutočnosť, že k rovnakému právnemu záveru o nadobudnutí spoluvlastníctva k nebytovým priestorom v Obytnom dome súp. č. XXX dospel Okresný súd Banská Bystrica aj v rozsudku č. k. 13C/70/2002-1010 zo dňa 23. februára 2013, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/1004/2015-1156 zo dňa 29. júna 2017. Teda prevodom všetkých XX bytov sa vlastníci bytov zo zákona stali aj spoluvlastníkmi nebytových priestorov, ktoré v obytnom dome užíva žalobca. Konajúci súd poukázal aj na tom, že aj podľa zákona č. 183/1993 Z. z., ak je v dome vo vlastníctve bytového družstva nebytový priestor, ktorý vznikol na základe rozhodnutia o zmene užívania stavby zo spoločných častí domu alebo spoločných zariadení domu a nejde o prístavbu nebytového priestoru, prechádza tento nebytový priestor pri prevode bytov do podielového spoluvlastníctva vlastníkov bytov (§ 16 ods. 4 zákona č. 180/1993 Z. z. v znení účinnom do 31.10.2018). Súd preto dospel k záveru, že žalobcovi v Obytnom dome súp. č. XXX nesvedčí ani vlastnícke ani spoluvlastnícke právo k nebytovým priestorom.

11. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že na LV č. XXXX má žalobca vedený aj podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu XX/XXXXX. Zároveň súd konštatoval, čo patrí medzi spoločné časti a spoločné zariadenie domu v súlade s príslušnými právnymi predpismi a uviedol, že ak podľa zákonnej úpravy spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu sú v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov v Obytnom dome, a contrario podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, teda podielové spoluvlastníctvo spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, nemôže samostatne existovať bez súčasného vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v bytovom dome. V súvislosti s takto vysloveným právnym názorom okresný súd poukázal na obdobný právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. júna 2017, sp. zn. 6Cdo/203/2015. Ak teda žalobca v Obytnom dome súp. č. XXX nie je vlastníkom bytu a nie je ani vlastníkom alebo spoluvlastníkom nebytového priestoru, nemôže byť samostatne ani spoluvlastníkom spoločných častí a zariadení v Obytnom dome, a preto súd dospel k záveru, že v konaní bol preukázaný opak aj o zápise údajov katastra o

spoluvlastníckom podiele žalobcu XX/XXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach v Obytnom dome č. XXX.

12. Následne žalobca v konaní tvrdil, že je spoluvlastníkom Obytného domu súp. č. XXX v podiele XX/XXXXX. Súd prvej inštancie k tvrdeniu žalobcu uviedol, že bytovým domom sa rozumie budova, v ktorej je viac ako polovica podlahovej plochy určená na bývanie a má viac ako 3 byty, a v ktorej byty a nebytové priestory sú za podmienok ustanovených v tomto zákone vo vlastníctve alebo spoluvlastníctve jednotlivých vlastníkov a spoločné časti domu a spoločné zariadenia tohto domu sú súčasne v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov (§ 2 ods. 2 zákona č. 192/1993 Z. z. v znení účinnom do 31.10.2018). Ak teda bytový dom tvoria byty a nebytové priestory, môže byť osoba len vlastníkom, resp. spoluvlastníkom bytu alebo nebytového priestoru v bytovom dome, nemôže však byť spoluvlastníkom bytového domu ako celku bez toho, aby bola vlastníkom konkrétneho a reálneho bytu alebo spoluvlastníkom nebytového priestoru v dome. Súd tvrdil, že nič na tomto závere nemení ani rozhodnutie Správy katastra Banská Bystrica č. j. N zo dňa 20. januára 2004, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu o opravu chyby v katastrálnom operáte - výšky spoluvlastníckych podielov na spoločných častiach a spoločných zariadeniach v Obytnom dome súp. č. XXX, keďže tento bol zamietnutý z dôvodu, že Správa katastra mala za preukázané, že Zápis podielov na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu je v súlade s obsahom registrovaných a odkladovaných kúpnych zmlúv a zmenu je možné vykonať len po predložení právne účinnej právnej listiny. Súd preto dospel k záveru, že žalobca nie je ani podielovým vlastníkom samotného Obytného domu súp. č. XXX.

13. Ku tvrdeniu žalobcu, že je aj spoločenstvom vlastníkom bytov v Obytnom dome súp. č. XXX okresný súd uviedol, že správou domu je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca alebo spoločenstvo zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome prevádzku, údržbu, opravy a udržiavanie spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušenstva a príslušenstva; služby spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru; vedenie účtu domu v banke; vymáhanie škody, nedoplatkov vo fonde prevádzky, údržby a opráv a iných nedoplatkov a iné činnosti, ktoré bezprostredne súvisia s užívaním domu, ako celku jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v dome (§ 6 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z.), súd mal z uvedeného za to, že ochrana vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podaním vindikačnej žaloby nepredstavuje výkon správy, ale je inštitútom ochrany vlastníckeho práva patriacim vlastníkovi veci, a teda v danom prípade nejde o konanie pred súdom, v ktorom by bol žalobca zo zákona oprávnený konať za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Navyiac, žalobca žalobu podával sám a vo vlastnom mene, nie prípadne za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Súd preto dospel k záveru, že žalobca nie je v tomto konaní aktívne legitimovaný ani z titulu, že je spoločenstvom v bytovom dome, v ktorom sa nachádzajú nebytové priestory, ktoré má žalovaný vypratať a vydať. Vychádzajúc z uvedeného z dôvodu, že žalobca nemá vecnú aktívnu legitimáciu, súd žalobu zamietol.

14. Zároveň okresný súd konštatoval, že z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitimácie žalobcu súd nevyhodnocoval skutkové tvrdenia a dôkazy žalovaného o tom, že žalovaný má byť oprávneným užívateľom, prípadne vlastníkom nebytových priestorov, vypratania ktorých sa žalobca v tomto sporovom konaní domáhal.

15. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

16. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 30. júla 2019, č. k. 41Cob/32/2019-369 v znení opravného uznesenia zo dňa 8. októbra 2019, č. k. 41Cob/32/2019-390 rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 16. októbra 2018, č. k. 64Cb/200/2015-324 v napadnutých častiach, a to v II. výrokovej vete, ktorou súd žalobu zamietol a v III. výrokovej vete, ktorou súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania, potvrdil. Žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

17. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd s poukazom na § 387 ods. 1, 2 C.s.p. uviedol, že súd prvej inštancie na základe správne zisteného skutkového stavu dospel k správne právnemu záveru, a preto konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Zároveň krajský súd uviedol, že nezistil dôvod k tomu, aby z jeho strany došlo k zopakovaniu, alebo doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie, pričom sa s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie stotožnil a v podrobnostiach na tieto dôvody odkázal.

18. Odvolací súd zdôraznil, že základnou odvolacou námietkou žalobcu bola skutočnosť, že súd prvej inštancie podľa jeho názoru porušil jeho právo na spravodlivý proces tým, že nepripustil do konania vstup ním navrhovaného žalobcu 2/ H. Q., vlastníka obytného bytu č. XX v obytnom dome súp. č. XXX, k. ú. T. T.. Mal za to, že súd pri odôvodnení uznesenia použil nesprávnu právnu argumentáciu, následkom čoho vykazuje uvedené uznesenie vadu, pre ktorú je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok aj pred ním predchádzajúce právoplatné uznesenie o neprípustení ďalšej strany konania na strane žalobcu. K tejto odvolacej námietke odvolací súd uviedol, že nie je možné okresnému súdu vytknúť procesné pochybenie zakladajúce vadu konania, pokiaľ zamietol procesný návrh žalobcu o pristúpenie ďalšej strany konania H. Q. na strane žalobcu. Je pravdou, že súd prvej inštancie v uznesení o neprípustení H. Q. do konania na strane žalobcu použil aj znenie dôvodovej správy týkajúce sa ustanovenia § 80 C.s.p., avšak odvolací súd mal za to, že toto uznesenie je vecne správne, a to z dôvodu, že žaloba bola zo strany žalobcu podaná na súd v roku 2015, pričom žalobca navrhol vstup H. Q. do konania až dňa 8. februára 2018, teda skoro tri roky po podaní žaloby na súd, čím pripustením vstupu do konania žalobcu 2/ by došlo k ďalším prieťahom v súdnom konaní, čo je v rozpore so základnou zásadou Civilného sporového konania, t.j. hospodárnosťou konania. Súd prvej inštancie však v uznesení správne aplikoval právnu normu, podľa ktorej postupoval pri rozhodovaní a výrok tohto uznesenia, ktorý je už právoplatný považoval odvolací súd za správny. Odvolací súd dodal, že žalobca dal návrh na pristúpenie H. Q. do konania až po námietkach žalovaného, ktorý v konaní namietal nedostatok aktívnej legitímácie v žalobcu v konaní. Pokiaľ by bol súd prvej inštancie pripustil pristúpenie ďalšieho žalobcu do konania, bolo by to v rozpore už s uvedenou zásadou hospodárnosti konania, ako aj s judikatúrou súdov, napr. v rozpore s rozhodnutím NS ČR, sp. zn. 22Cdo/3838/2010, z ktorého vyplýva: „Súd nepripustí pristúpenie ďalšieho žalobcu (či žalovaného) do konania (§ 92 ods. 1 O.s.p., teraz § 79 C.s.p.) tiež vtedy, ak je zrejmé, že doterajší žalobca (či žalovaný) už v dobe zahájenia konania nebol aktívne vecne legitimovaný a že návrhom na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania žalobcu obchádza inštitút zámény účastníkov v zmysle ustanovenia § 92 ods. 2 O.s.p. (teraz § 80 C.s.p.).“

19. Odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na skutočnosť, že sa stotožnil v celom rozsahu s právnou argumentáciou súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, ktorú žalobca nemal už v dobe podania žaloby na súd, považoval odvolací súd návrh žalobcu na pristúpenie H. Q. do konania za obchádzanie nedostatku aktívnej legitímácie v konaní. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ nepripustil vstup H. Q. do konania.

20. Krajský súd v Banskej Bystrici zároveň uviedol, že žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že nie je v konaní vecne legitimovaný. V podanom odvolaní uvádza, že vlastníci bytov sa s ním dohodli, že sa stane spoluvlastníkom obytného domu v podiele 24/10000. V súvislosti s touto odvolacou námietkou odvolací súd konštatoval, že dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednacou zásadou, pričom Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, teda aj vykonávaní dôkazov. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana konania musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje. Strana teda musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Ak teda žalobca tvrdí, že s vlastníkmi bytov uzatvoril dohodu, následkom čoho je spoluvlastníkom obytného domu súp. č. XXX, k. ú. T. T., bol povinný súdu vierohodnými listinnými dôkazmi, resp. inými dôkaznými prostriedkami ním tvrdené skutočnosti preukázať. Žalobca však nepreukázal dohodu, na ktorú sa odvoláva, a preto podľa odvolacieho súdu nezvládol dôkazné bremeno viažúce sa ňom v konaní, že je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o

vydanie a vypratanie nebytových priestorov.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 369 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 C.s.p.

22. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č.l. 608 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C.s.p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Svoje dovolanie žalobca ďalej dôvodil aj ust. § 421 C.s.p. pretože má za to, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

23. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) uviedol, že konajúci súd dospel k nesprávnomu právnomu posúdeniu a záveru, že ak mu nesvedčí vlastnícke právo k bytu alebo nebytovému priestoru, nemôže byť spoluvlastníkom spoločných častí a spoločných zariadení obytného domu súp. č. XXX, t.j. že ako žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto spore.

24. Odvolací súd podľa dovolateľa uviedol (v odseku 50 napadnutého rozsudku), že žalobca nepreukázal v konaní vierohodnými listinnými dôkazmi, resp. inými dôkaznými prostriedkami tvrdené skutočnosti o uzatvorení dohody s vlastníkmi bytov, následkom čoho je spoluvlastníkom obytného domu súp. č. XXX, k. ú. T. T.. Podľa odvolacieho súdu žalobca nepreukázal dohodu, na ktorú sa odvoláva, a preto nezvládol dôkazne bremeno viažuce sa na ňom v konaní, že je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o vydanie a vypratanie nebytových priestorov. Z uvedeného podľa dovolateľa vyplýva, že odvolací súd, aj keď to neuviedol, takýmto zdôvodnením potvrdzuje nesprávnosť právnych záverov súdu prvej inštancie spočívajúce v tvrdení, že žalobca nemôže byť samostatne bez vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru spoluvlastníkom spoločných častí a spoločných zariadení v Obytnom dome súp. č. XXX.

25. Dovolateľ je toho názoru, že odvolací súd následne postupoval procesne vadne a žalobcu poškodil, keď bez doplnenia dokazovania dospel k tomu, že žalobca dôkaznými prostriedkami nepreukázal, že sa so spoluvlastníkmi v minulosti dohodol na tom, že je spoluvlastníkom obytného domu súp. č. XXX, k. ú. T. T.. Je to podľa dovolateľa nepodložené tvrdenie, pretože na odvolacom súde žiadne dokazovanie neprebehlo. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 C.s.p.). Závery odvolacieho súdu o nepreukázaní dohody žalobcu so spoluvlastníkmi sú preto podľa dovolateľa nepodložené a nesprávne. Žalobca zdôraznil, že v konaní na súde prvej inštancie predložil na pojednávaní dňa 27. októbra 2017 - Kúpnu zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom ako predávajúcim a A. K. ako kupujúcou, ktorou preukazuje dohodu o prevode podielu na spoločných a nebytových priestoroch obytného domu súp. č. XXX pričom uviedol, že všetky ostatné kúpne zmluvy boli obdobne uzatvorené v súlade s dohodou o tom, že Bytové družstvo Hron ostane spoluvlastníkom obytného domu súp. č. XXX. Ďalší dôkaz bol predložený súdu písomne dňa 8. februára 2018. Je to vyjadrenie Okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor v liste zo dňa 17. januára 2018 číslo OU-BB-KO3-017/035175, v ktorom je uvedené, že Bytové družstvo Hron je v súčasnosti evidované na LV č. XXXX pod poradovým číslom X ako spoluvlastník obytného domu v podiele XX/XXXXX. Veľkosť tohto podielu vznikla po odpočítaní všetkých spoluvlastníckych podielov, ktoré postupne nadobudli fyzické osoby v zmysle zmlúv o prevode bytu a nebytového priestoru. V tomto liste je uvedené, že zápisy vlastníctva a príslušných spoluvlastníckych podielov jednotlivých vlastníkov na LV boli vykonané v súlade s listinami, t.j. zmluvami o prevode bytu a nebytového priestoru.

26. Odvolací súd podľa dovolateľa opomenul zohľadniť vyššie uvedené dôkazy, ktoré žalobca predložil, a ktoré preukazujú, že sa žalobca stal spoluvlastníkom spoločných častí a spoločných zariadení a príslušenstva obytného domu súp. č. XXX, na základe dohôd so všetkými vlastníkmi.

27. Dovolateľ je toho názoru, že žalobca je v konaní vecne legitimovaný ako z titulu spoluvlastníctva bytového domu, tak aj z titulu funkcie správcu bytového domu. Žalobca je pôvodným vlastníkom obytného domu súp. č. XXX, svoje vlastníctvo nikdy nestratil, pretože je stále spoluvlastníkom

spoločných častí a zariadení obytného domu súp. č. XXX vo veľkosti XX/XXXXX, zapísaný na LV č. XXXX k. ú. T. T..

28. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/180/2008 zo dňa 15. októbra 2009, podľa ktorého je od novely zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vykonanej zákonom č. 367/2004 Z. z., počnúc dňom 1. júla 2004, podľa § 8b ods. 1, správca povinný vykonávať správu majetku vlastníkov samostatne, vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, a podľa § 8b ods. 2 písm. e/ je správca oprávnený pri výkone správy vo svojom mene, na účet vlastníkov vymáhať všetky plnenia, ktoré tvoria fond prevádzky, údržby a opráv obytného domu.

29. Dovolateľ dodal, že príjem z užívania nebytových priestorov v obytnom dome súp. č. XXX je príjmom fondu opráv tohto obytného domu a nie je dôvod, aby správca nemohol vymáhať všetky plnenia, ktoré s príjmom fondu opráv obytného domu súvisia, t.j. aj žalovať vypratanie a vydanie nebytových priestorov, ktoré žalovaný bez právneho dôvodu užíva a nič za to neplatí, obohacuje sa na úkor vlastníkov bytov v obytnom dome súp. č. XXX, ktorí znášajú zo svojho všetky náklady súvisiace s prevádzkou a údržbou obytného domu.

30. Ďalej dovolateľ uviedol, že jeho ďalším odvolacím dôvodom proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie bolo porušenie procesných práv žalobcu nepripustením H. Q. ďalšieho subjektu na strane žalobcu, ktoré sa uskutočnilo zmätočným uznesením súdu prvej inštancie č. k. 64Cb 200/2015-314 zo dňa 25. júna 2018, v ktorom súd prvej inštancie citovaním dôvodovej správy k § 80 C.s.p. namiesto § 79 C.s.p., nesprávne uvádza, že Civilný sporový poriadok upúšťa od možnosti upravovať okruh strán sporu v závislosti od nedostatku či už aktívnej alebo pasívnej legitímácie (nesprávne právne posúdenie).

31. S vyššie uvedenou námietkou dovolateľ poukázal na to, že súd prvej inštancie nepripustil O.. H. Q. do konania z úplne iných dôvodov ako argumentuje odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Žalobca nespôsobil to, že súdne konanie, v čase návrhu žalobcu na vstup do konania O.. H. Q., trvalo skoro 3 roky. Po podaní žaloby v roku 2015 bol súd prvej inštancie nečinný. Návrh na pripustenie O.. H. Q. do súdneho konania podal žalobca dňa 8. februára 2018, t.j. 8 dní po tom, ako z Okresného súdu Banská Bystrica obdržal dňa 30. januára 2018 vyjadrenie žalovaného zo dňa 10. novembra 2017, v ktorom žalovaný vzniesol ďalšie nové námietky a dôkazy v konaní. Z takýchto záverov odvolacieho súdu potom podľa dovolateľa vyplýva, že žalovaný INTERTEC s.r.o. mal právo aj skoro 3 roky po podaní žaloby žalobcu na súd navrhovať a vznášať ďalšie a nové námietky, dôkazy a prostriedky procesnej obrany, kým žalobca Bytové družstvo Hron už také právo nemal a mal len čakať na rozhodnutie, pretože by tým spôsobil prieťahy v konaní a nehospodárnosť konania. Poukazujeme aj na to, že súd pri rozhodovaní o pristúpení ďalšieho účastníka do konania nemá posudzovať otázku vecnej legitímácie účastníka konania alebo prístupujúceho subjektu.

32. Právne posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu aj rozhodnutie o nepripustení O.. H. Q. do konania na strane žalobcu považuje dovolateľ za nesprávne. Taktiež je názoru, že procesný postup odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie bol z vyššie uvedených dôvodov voči žalobcovi diskriminačný, pri ktorom bola znemožnená realizácia práv na ochranu záujmov žalobcu, na ktoré má právny nárok, a je to porušením práva na spravodlivý proces. Základným princípom vyjadreným v článku 2 C.s.p. je ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov, ktorá musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Preto má žalobca za to, že tento princíp bol porušený v konaní pred odvolacím súdom aj v konaní pred súdom prvej inštancie.

33. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

34. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že dovolateľ na viacerých miestach dovolania neprehľadne vo vzťahu k uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania uvádza údajné nedostatky rozsudku spočívajúce v absencii dôvodov rozsudku, aj keď z dovolania je čitateľné, že dovolanie podľa §

421 ods. 1 C.s.p. nebolo správne uplatnené. Žalovaný je toho názoru, že oba napadnuté rozsudky sú riadne a zrozumiteľne zdôvodnené. Nedostatok dôvodov/nepreskúmateľnosť podľa jeho názoru nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p.

35. Ďalej žalovaný poukázal na skutočnosť, že konajúci súd žalobcovi doručil všetky písomnosti týkajúce sa sporu, bol riadne predvolaný na každé pojednávanie a vždy mu bolo umožnené prednášať svoje prednesy, doručovať listiny, podávať návrhy a zúčastniť sa pojednania veci. Súdny oboch inštancií riadne, logicky a zrozumiteľne uviedli, prečo nepovažovali dovolateľa za aktívne vecne legitimovaného k podaniu žaloby. Súdny správne posúdili a vyhodnotili efektívnosť dôkazných návrhov a kvalitu žalobcom predložených dôkazov a z nich vyvodili právny záver.

36. Podľa žalovaného dovolateľ nevenuje v pojednávanom spore pozornosť otázke akcesorického spoluvlastníctva vyplývajúcej zo vzťahov založených zákonom č. 182/1993 Z. z. V tej súvislosti sa preto javí nevhodným a pre zásadnú rozdielnosť skutkového i právneho stavu nepoužiteľným pre právne posúdenie danej veci rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/180/2008, ktorým sa aplikuje a interpretuje úplne odlišná právna otázka, ako v tomto konaní.

37. Zároveň podľa žalovaného v zrejmom a nevysvetliteľnom rozpore pre účely dovolania dovolateľ interpretuje obsah listinného dôkazu - vyjadrenia Okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor, v liste zo dňa 17. januára 2018, ktorým sa v skutočnosti verifikuje fiktívnosť zápisu na LV č. XXXX týkajúceho sa spoluvlastníckeho podielu XX/XXXXX. Nejasná a v priebehu konania nezodpovedajúca je podľa žalovaného aj dovolacia námietka vo vzťahu k požiadavke na doplnenie dokazovania, keďže odvolací súd v potvrdzujúcom verdikte vychádzal zo skutkového stavu zisteného pred súdom prvej inštancie. Rovnako ani dovolateľom namietaný procesný postup pri navrhovanom vstupe O.. H. Q. do konania, nie je možné podľa žalovaného považovať za nesúladný s požiadavkou na spravodlivý proces, pretože nepripustením O.. H. Q. nemôže znamenať porušenie procesných práv dovolateľa.

38. Žalovaný preto dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu odmietol a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený podľa § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

40. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

41. Podľa ustanovenia § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

42. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo

konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

43. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C.s.p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C.s.p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

44. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju sám, nakoľko nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 C.s.p. oprel dovolateľ prípustnosť dovolania (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 51/2020).

45. Podľa § 428 C.s.p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

46. Podľa § 431 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

47. Podľa § 432 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

48. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C.s.p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

49. Prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. je podľa názoru dovolateľa daná tým, že odvolací súd bez toho, aby vykonal (doplnil) dokazovanie dospel spolu so súdom prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam, kedy žalobca nepreukázal v konaní vierohodnými listinnými dôkazmi, resp. inými dôkaznými prostriedkami tvrdené skutočnosti o uzatvorení dohody s vlastníkami bytov, následkom čoho je spoluvlastníkom obytného domu súp. č. XXX, k. ú. T. T.. Podľa odvolacieho súdu žalobca nepreukázal dohodu, na ktorú sa odvoláva, a preto nezvládol dôkazne bremeno v konaní, že je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o vydanie a vypratanie nebytových priestorov. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal najmä na listinné dôkazy doložené v spise, a to kúpnu zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom ako predávajúcim a A. K. ako kupujúcou, ktorou žalobca preukazoval dohodu o prevode podielu na spoločných a nebytových priestoroch obytného domu súp. č. XXX s tým, že Bytové družstvo Hron ostane spoluvlastníkom obytného domu súp. č. XXX. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na ďalší dôkaz, a to vyjadrenie Okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor v liste zo dňa 17. januára 2018 číslo OU-BB-KO3-2017/035175, v ktorom sa uvádza, že Bytové družstvo Hron je evidované na LV č. XXXX pod poradovým číslom 1 ako spoluvlastník obytného domu v podiele XX/XXXXX.

50. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v

konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C.s.p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

51. Dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí aj § 243a ods. 2 druhá veta O.s.p., ktorý upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. novembra 2013, sp. zn. 5Cdo/275/2013). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

52. Podľa § 185 ods. 1 C.s.p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 C.s.p.).

53. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C.s.p.).

54. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 C.s.p.).

55. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 C.s.p.).

56. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením, alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C.s.p.) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení“.

57. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyslovil názor, že nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 C.s.p. a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožnil a v podrobnostiach na tieto dôvody odkázal.

58. Najvyšší súd SR zdôrazňuje, že odvolací súd má možnosť rozhodovať bez pojednávania a zásadne je len na rozhodnutí príslušného senátu odvolacieho súdu, či využije zákonnú možnosť a nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné. Či odvolací súd nariadi, alebo nenariadi pojednávanie je však na úvahe odvolacieho senátu, preto ak mal odvolací súd za to, že vo veci konajúci súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav s tým, že nedošlo v konaní k takým procesným nesprávnostiam, ktorými by boli porušené práva na spravodlivý proces, nemusel nariadiť pojednávanie, takýto postup odvolacieho súdu nie je možné považovať za vadu majúcu základ v ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

59. Dovolací súd dodáva, že súd prvej inštancie zhromažďuje dôkazy podľa procesnej iniciatívy sporových strán a tieto zhromaždené dôkazy vyhodnocuje aj v zmysle zásad hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 C.s.p. Hodnotiaca úvaha konajúcich súdov v prejednávacom spore zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj v tejto časti preskúmateľná. Je možné uzavrieť, že konajúce súdy dali v dôvodoch svojich rozhodnutí odpoveď, akým spôsobom hodnotili dôkazy relevantné pre zhodenie otázky vecnej legitímácie žalobcu. Konajúce súdy uviedli, že ak žalobca tvrdí, že s vlastníkami bytov uzatvoril dohodu, následkom čoho je spoluvlastníkom obytného domu súp. č. XXX, k. ú. T. T., bol povinný súdu vierohodnými listinnými dôkazmi, resp. inými dôkaznými prostriedkami ním tvrdené skutočnosti preukázať. Žalobca však po vykonanom dokazovaní podľa konajúcich súdov nepreukázal dohodu, na ktorú sa odvoláva, čím nezvládol dôkazné bremeno, že je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o vydanie a vypratanie nebytových priestorov. Dovolací súd zdôrazňuje, že vzhľadom na vyššie uvedené nemohol vykonať dokazovanie dovolateľom uvedenými listinnými dôkazmi (kúpnou zmluvou uzatvorenou medzi žalobcom ako predávajúcim a A. K., ako kupujúcou; vyjadrením Okresného úradu Banská Bystrica, katastrálny odbor v liste zo dňa 17. januára 2018 číslo OU-BB-KO3-2017/035175), nakoľko nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom s tým, že je konajúcimi súdmi zisteným skutkovým stavom viazaný.

60. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

61. V súvislosti s dovolacou námietkou spočívajúcou v tom, že žalobcovi mala byť znemožnená realizácia jeho práv na ochranu záujmov, na ktoré má právny nárok, a to nepripustením O.. H. Q. do konania na strane žalobcu, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 424 C.s.p., podľa ktorého dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

62. Subjektívnu legitímáciu k podaniu dovolania nemá strana sporu bezvýhradne. Z povahy dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že ho môže podať len tá strana sporu, ktorej bola rozhodnutím odvolacieho súdu spôsobená ujma na jej právach. Rozhodujúcim pritom je výrok súdneho rozhodnutia, pretože existenciu prípadnej ujmy možno posudzovať len z procesného hľadiska. Pri tomto posudzovaní nemožno vziať do úvahy subjektívne presvedčenie strany sporu, ale len objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu jej bola spôsobená ujma, ktorú možno odstrániť len zrušením alebo zmenou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Oprávnenie podať dovolanie prislúcha preto len tej strane sporu, v ktorej neprospech vyznieva pomer najpriaznivejšieho výsledku, ktorý súd pre stranu sporu mohol založiť svojim rozhodnutím a výsledku, ktorý svojim rozhodnutím založil, pokiaľ spôsobená ujma je zároveň odstrániteľná tým, že dovolací súd napadnuté rozhodnutie

odvolacieho súdu zruší alebo zmení. Ak podá dovolanie strana sporu, ktorej rozhodnutím odvolacieho súdu nebola spôsobená žiadna ujma na jej právach, ktorú by bolo možné odstrániť zrušením alebo zmenou rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd dovolanie takejto strany sporu odmietne.

63. V prejednávacom prípade pri navrhovanom vstupe O. H. Q. do konania na strane žalobcu, ktorému návrhu konajúce súdy nevyhoveli, nemohlo dôjsť na strane žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to pre absenciu subjektívneho prvku, ktorým by bol žalobca takýmto procesným postupom dotknutý na svojich právach. Z uvedeného dôvodu nemohol tejto dovolacej námietke dovolací súd pripísať žiadnu relevanciu.

64. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.).

65. Dovolací súd ďalej uvádza, že právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p., sa rozumie otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Zároveň právnou otázkou, (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p., no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 C.s.p. je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej dovolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

66. Dovolací súd preskúmaním dovolania konštatuje, že v ňom absentuje jednoznačné vymedzenie právnej otázky, ktorú dovolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nesprávne právne posúdil, a túto nie je možné vyvodiť ani z obsahu podaného dovolania (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 51/2020). Jednoznačné vymedzenie právnej otázky, resp. prípadného odklonu odvolacieho súdu od praxe dovolacieho súdu nie je možné vyvodiť ani v zmysle dovolateľom prezentovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/180/2008 (R 63/2009), na ktoré v podanom dovolaní žalobca poukazuje. Najvyšší súd v označenom uznesení judikoval, že „od účinnosti novely zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vykonanej zákonom č. 367/2004 Z. z. (od 01.07.2004) je správca oprávnený pri výkone správy majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov vo svojom mene, na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov vymáhať úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru a úhrady preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ktorého správu vykonáva“, preto toto uznesenie nie je podľa dovolacieho súdu na prejednávany prípad aplikovateľné, nakoľko toto vychádza z rozdielneho skutkového i právneho stavu. Z uvedeného dôvodu ani s poukazom na citované rozhodnutie najvyššieho súdu nebolo možné jednoznačne vyvodiť, akú právnou otázkou mali podľa dovolateľa posúdiť konajúce súdy nesprávne, keďže pri prejednávaní tohto prípadu aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu o vypratanie a vydanie nebytového priestoru nemali danú, nakoľko žalobca nevedel preukázať dohodu, v zmysle ktorej bol spoluvlastníkom obytného domu, ktorého sa vydanie a vypratanie týkalo.

67. Dovolací súd zároveň dodáva, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 C.s.p., nemožno považovať argumenty žalobcu uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením skutkových zistení a záverov konajúcich súdov.

68. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 C.s.p. nie je procesne daná, preto

jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/, f/ C.s.p., odmietol.

69. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

70. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok